

Ὁσιώτατοι ὁ τε Ἡγούμενος κύριος Μεθόδιος καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες καὶ ἀδελφοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἱερᾶς Βασιλικῆς, Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Χιλιανδαρίου, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἴη τῇ ὑμῶν Ὁσιότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ Πατριαρχικῇ εὐλογία καὶ συγχώρησις.

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἡ καθ' ἡμᾶς Μήτηρ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐπληροφορήθη καὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ τῆς ιβ' Σεπτεμβρίου ἐ.ξ., ἀριθμ. Πρωτ. 146, διὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, κατὰ τὴν τάξιν, διαβιβασθέντος γράμματος τῆς ἀγαπητῆς Ὁσιότητος ὑμῶν, τὴν συμπλήρωσιν εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς, ὑμετέρα ἀποφάσει καὶ ἐπευλογίᾳ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας διὰ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Σιγιλλιώδους Γράμματος, ἐπαναφορᾶς τοῦ κοινοβιακοῦ πολιτεύματος εἰς τὴν ἱερὰν συσκηνίαν τοῦ Ἁγίου Σάββα, τοῦ παλλαδίου τούτου τοῦ πολυπαθοῦς Ὁρθοδόξου Σερβικοῦ -καὶ ὄχι μόνον- λαοῦ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, τῆς Ἱερᾶς, δηλονότι, Μονῆς τοῦ Χιλιανδαρίου, τελούσης ὑπὸ τὴν κανονικὴν καὶ πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐφ' ἣ ἐπετείω καὶ αἰτεῖται δὲ ἡ Ὁσιότης ὑμῶν τὰς ἐπὶ τῷ εὐλογημένῳ τούτῳ γεγονότι ἡμετέρας Πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας.

Εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς κοινοβιοποιήσεως τῆς Ἱερᾶς ὑμῶν Μονῆς ἤχθημεν πρὸ εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν, κατὰ μίμησιν τῶν παλαιῶν ἐκείνων Κοινοβίων, τὰ ὅποια οἱ θεοφόροι πατέρες ἡμῶν συνεστήσαντο, μᾶλλον δὲ κατὰ μίμησιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων συσταθέντος ἐκείνου Ἱεροῦ Κοινοβίου, περὶ οὗ γέγραπται ὅτι «πάντες δὲ πιστεύοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά, καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι καθότι ἂν τις χρεῖαν εἶχε· καθ' ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντές τε κατ' οἶκον ἄρτον, μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας, αἰνοῦντες τὸν Θεόν» (Πράξ. β', 44-47).

Ἡ κοινοβιοποίησις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χιλιανδαρίου, κατέστεψε μίαν μακρὰν περίοδον προσπαθείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διὰ Πατριαρχικῶν αὐτοῦ Ἐξαρχιῶν καὶ διαρκῶν ἡμετέρων Πατριαρχικῶν προτροπῶν ἐπαναφορᾶς τοῦ κοινοβιακοῦ θεσμοῦ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, «μεθόριον ὃν κόσμου καὶ τῶν ὑπερκοσμίων», κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν. Ἀφετηρία δὲ καὶ ἔμπνευσις αὐτῆς ὑπῆρξε τὸ ἐκκλησιαστικὸν πνεῦμα τῆς ἀποστολικῆς καὶ Πατερικῆς **κοινότητος**, ὡς καὶ ἡ βαθεῖα αἴσθησις τῆς **κοινωνίας** ἐν τῷ ἐνὶ σώματι τοῦ Χριστοῦ, «ἐπὶ τὸ αὐτό», πάντων τῶν ἐγκαταβιούντων ἐν μιᾷ κοινότητι ἀδελφῶν.

Βασίλειος ὁ Μέγας, διακηρύττει περὶ τοῦ **μυστηρίου** τῆς **κοινοβιακῆς μοναστικῆς ζωῆς**, γράφων: «πρῶτον μὲν ἐπὶ τὸ κατὰ φύσιν καλὸν ἐπανερχονται (οἱ μοναχοί), τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν συνδιαίτησιν ἀσπαζόμενοι.

Κοινωνίαν γὰρ βίου τελειοτάτην ἐγὼ καλῶ, ἐν ἣ κτήσεως μὲν ιδιότης ἐξώρισται, γνώμης δὲ ἐναντίωσις ἀπελήλαται, ταραχὴ δὲ πᾶσα, καὶ φιλονικεῖα, καὶ ἔριδες ἐκ ποδῶν ἐστήκασι· κοινὰ δὲ τὰ σύμπαντα[...] εἰς οἱ πολλοὶ καὶ ὁ εἷς οὐ μόνος, ἀλλ' ἐν πλείοσι. Τί ταύτης τῆς πολιτείας ἴσον; [...] Ἄνθρωποι ἐκ διαφόρων γενῶν καὶ χωρῶν κινηθέντες εἰς τοσαύτην ἀκρίβειαν ταυτότητος συνηρμόσθησαν, ὥστε μίαν ψυχὴν ἐν πολλοῖς σώμασι θεωρεῖσθαι, καὶ τὰ πολλὰ σώματα μιᾶς γνώμης ὄργανα δείκνυσθαι[...]» (Ἀσκητικαὶ διατάξεις, Λόγος ΙΗ', Ρ.Γ. 31, 1381C-D-1384A).

Τὴν Πατερικὴν ταύτην ἀρχὴν ἱεουργοῦσα ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία πρῶτον παραδοσιακῶς ἐν τῷ Μεγάλῳ Μοναστηρίῳ τοῦ Φαναρίου, ἐπεδίωξε τὴν ἐπαναφορὰν καὶ τὴν διατήρησιν τῆς κοινοβιακῆς παραδόσεως καὶ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, κατέβαλε δέ, ὡς γνωστὸν καὶ ὑμῖν, πολλὰς προσπαθείας ἐπαναφορᾶς καὶ διαφυλάξεως τῶν αὐθεντικῶν ἀρχαίων θεσμῶν τοῦ μοναχισμοῦ, ὡς περιγράφει αὐτὰς εἰς τὰ Ἀσκητικὰ αὐτοῦ ἔργα ὁ φωστὴρ τῆς Καππαδοκίας Βασίλειος ὁ Μέγας. Τὴν βασικὴν ταύτην μέριμναν καὶ στοργικὴν φροντίδα ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπέδειξε καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ἀπασῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὄρους, ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτερος ἐν τῇ ἱστορικῇ καὶ παλαιφάτῳ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Χιλιανδαρίου, ἡ ὁποία, ὑπὸ τὴν συνετήν, ἡσύχιον καὶ μετριοπαθεῖ καθοδήγησιν τῆς διὰ πολλῶν ἀρετῶν καὶ σεμνότητος κεκοσμημένης ὑμετέρας Ὁσιολογιότητος, ἅγιε Καθηγούμενε, εἰσῆλθεν εἰς μίαν νέαν περίοδον τῆς ἱστορικῆς καὶ σωτηριώδους προσφορᾶς αὐτῆς.

Ἰδιαίτερος μάλιστα ἡ μέριμνα αὕτη τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας διὰ τὴν Ἱερὰν Μονὴν Χιλιανδαρίου ἐλήφθη καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς συμπαραστάσεως καὶ ἀνακουφίσεως τοῦ ποικιλοτρόπως κατὰ τοὺς ἐσχάτους χρόνους δοκιμασθέντος Ὁρθοδόξου λαοῦ τοῦ κτίτορος αὐτῆς Ἀγίου Σάββα, ὥστε οἱ ἐκ Σερβίας προσκυνηταὶ τοῦ ὑμετέρου ἱεροῦ σκηνώματος νὰ εὗρῃσκουν ἐν αὐτῷ ἀναστημένην, εὐρυθμον καὶ ἡνυπρεπισμένην πνευματικὴν ἐστίαν, βιοῦσαν τὴν μακράϊωνα πνευματικὴν μοναστικὴν κληρονομίαν, προκειμένου νὰ λαμβάνῃ ὁ λαὸς οὗτος νέας δυνάμεις καὶ ἐνίσχυσιν εἰς τὴν πορείαν αὐτοῦ ἐν τῷ δραματικῷ καὶ πολυταράχῳ ἱστορικῷ γίγνεσθαι καὶ νὰ παραμυθῇται εἰς τὰς θλίψεις καὶ εἰς τὰς βιοτικὰς μερίμνας καὶ δυσχερείας.

Εἶναι μεμαρτυρημένον ἱστορικῶς, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς σωτηρίου παρουσίας τοῦ Κυρίου ἐν τῷ κόσμῳ «πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»· ὁ δὲ κοινοβιακὸς μοναχισμὸς, ζῶν μέλος τοῦ σώματος αὐτῆς· τὸ δὲ Ἅγιον Ὄρος, ἡ ζῶσα **χαρισματικὴ μαρτυρία** τῆς ἀναζητήσεως τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ κοινοβιακὴ μοναχικὴ ζωὴ εἶναι μία **«καινὴ ζωή»**, ἀποκαλυπτομένη ἐν τῷ Θεανθρωπίνῳ προσώπῳ τοῦ Κυρίου καὶ προσδιδοῦσα εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐν γένει εἰς τὸν κόσμον **νόημα** καὶ **ἀξίαν**, πηγάζοντα ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς τῶν ἐσχάτων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου

ἀπὸ τοῦδε καλεῖται νὰ ἀσκῇται καὶ νὰ διέρχεται τὴν ζωὴν τοῦ Ὁρθόδοξου μοναχοῦ. Ἀσφαλῶς, ὁ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Χιλιανδαρίου ἀναβιώσας κοινοβιακὸς μοναχισμὸς πολλαπλὴν ὠφέλειαν κομίζει εἰς πάντας τοὺς ἐνασκουμένους ἐν αὐτῇ πατέρας καὶ τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς, ἡ δὲ ἐκλεκτὴ Ἀδελφότης αὐτῆς ἀποτελεῖ πλέον μίαν ἐν «**πορεία ἐσχατολογικὴν κοινότητα**» (Μέγας Βασίλειος) ἀναπνέουσιν καὶ ἀποπνέουσιν τὴν ἀδιάλειπτον «εὐχὴν τοῦ Ἰησοῦ» καὶ ὀρῶσαν ἐν ἐσόπτρῳ τῷ «ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς» (Κυριακὴ Προσευχή).

Τὸ ζεῦγος τῶν ἀγίων κτιτόρων τῆς Ἱερᾶς ὑμῶν Μετανοίας, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, οἱ Σέρβοι τὴν καταγωγὴν Ὅσοι Σάββας καὶ Συμεὼν, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν Νεμάνια, ἀσφαλῶς χαίρονται ἐν οὐρανοῖς καὶ εὐφραίνονται ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐπὶ τὰ βελτίω μεταβολῇ τῶν πραγμάτων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ, ἥς τὰ καλὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἀσφαλῶς ὁρατὰ καὶ μαρτυροῦνται ὑπὸ πάντων κατὰ τὸ παριππεῦσαν χρονικὸν διάστημα. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Χιλιανδαρίου ἀκολουθεῖ εὐτόνως πλέον τὴν ἰσχυρὰν κοινοβιακὴν παράδοσιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἡ οὐράνιος ἔφορος αὐτῆς Κυρία Θεοτόκος ἡ Τριχεροῦσα, ἥς ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν φυλάσσεται ἐν τῷ Καθολικῷ αὐτῆς, ἀπέτρεψε τὴν ἀλλοίωσιν περαιτέρω τοῦ χαρακτήρος αὐτῆς ἐκ τῆς μαστιζούσης αὐτὴν πρὸ δεκαετίας λειψανδρίας καὶ εὐρυτέρας διοικητικῆς ἀνωμαλίας.

Κατόπιν ἐπιπόνων προσπάθειων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἡμετέρας Μετριότητος προσωπικῶς, μὲ ἀγάπην καὶ ὑπομονήν, κατωρθώθη τὸ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα καὶ νῦν ἐν τῇ Μονῇ ἀκολουθεῖται καὶ βιοῦται ἀκλινῶς τὸ κοινοβιακόν, κοινοτικόν καὶ οἰκουμενικόν πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον προσλαμβάνει ποικίλας μορφὰς καὶ σέβεται τὰ τοπικὰ στοιχεῖα, διασῶζον τὴν ἐνότητα εἰς τὴν «ἐν μέτρῳ» ποικιλίαν, ἄνευ ἀπωλείας τοῦ ἰστοῦ τῆς κοινῆς παραδόσεως· ἡ Ἐκκλησία βλέπει τὰς ἐπὶ μέρους ἐκφράσεις τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν ὅχι ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ ἢ τοῦ φυλετισμοῦ, καταδικασθέντων συνοδικῶς, ἀλλὰ ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τὸ φῶς καὶ ἐν τῷ φωτὶ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ὅπου τὰ «πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός».

Συγχαίρομεν, ὅθεν, ἀπὸ τῆς ποτνίας τροφοῦ καὶ κιβωτοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ προσωπικῶς ὡς ὁ πνευματικὸς Πατήρ, Ἐπίσκοπος καὶ Πατριάρχης καὶ ὑμῶν ἐπὶ τῇ συγκεκριμένῃ εὐλογημένῃ καὶ ἱστορικῇ τῷ ὄντι ἐπετείῳ τὴν ἀγαπητὴν ἡμῖν Ὀσιότητα ὑμῶν καὶ εὐχόμεθα πατρικῶς διαρκῇ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Θεομήτορος, τῆς ἐνστόργου Μητρὸς παντὸς Ἀγιορείτου μοναχοῦ, ὡς καὶ τῶν κτιτόρων τῆς Ἱερᾶς ὑμῶν Μονῆς Ὁσίων Σάββα καὶ Συμεὼν, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος ἡγιασμένων Χιλιανδαρινῶν πατέρων.

Βίε' Ὀκτωβρίου ιδ'

§ 1. *Καὶ ὁ ἀποστόλος* διαδοχὰς τοῦ Θεοῦ ἐκάλει §